

FEDERICO AXAT

L'ÚLTIMA SORTIDA

FEDERICO AXAT
L'ÚLTIMA
SORTIDA

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA ÚLTIMA SALIDA*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2016

© FEDERICO AXAT, 2016

Publicat per acord amb Pontas Literary & Film Agency

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2061-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.982-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

En Ted McKay estava a punt d'engegar-se un tret a la temple quan el timbre de casa seva va començar a sonar amb insistència.

Va esperar. No podia prémer el gallet amb algú allà a fora.

Vés-te'n, siguis qui siguis.

Un altre cop el timbre, i després un home va cridar:

—Obri la porta, sé perfectament que em sent!

La veu va arribar fins al despatx amb una claredat impressionant, fins al punt que durant un brevíssim instant en Ted va dubtar que fos real.

Va mirar al seu voltant, com si busqués en la solitud del despatx una prova de la veracitat d'aquell crit. Va veure els seus llibres de finances, la reproducció de Monet, l'escriptori... i, finalment, la carta en la qual ho explicava tot a la Holly.

—Obri'm, sisplau!

En Ted continuava mantenint la Browning a pocs centímetres del cap; començava a pesar-li. El pla no funcionaria si aquell paio sentia el tret i trucava a la policia.

La Holly i les nenes eren a Disney World i ell no permetria que rebessin aquella notícia tan lluny de casa. De cap manera.

Al timbre s'hi van sumar uns quants cops.

—Va! No me n'aniré fins que m'obri!

La pistola va començar a tremolar. En Ted la va re-
penjar sobre la cuixa dreta. Es va passar els dits de la mà
esquerra pels cabells i va tornar a maleir l'intrús. Era un
venedor? En aquell veïnat acomodat no eren ben vistos,
i encara menys si es presentaven d'aquella manera tan
descarada.

Durant uns segons no es van sentir ni crits ni cops, i
en Ted es va acostar de nou l'arma a la templa, molt len-
tament.

Començava a pensar que potser l'home se n'havia
cansat i havia tocat el dos quan una descàrrega de cops i
crits li va confirmar el contrari. Però en Ted no pensava
obrir, de cap manera... s'esperaria. Aquell impertinent
segur que s'hi resignaria en un moment o altre, no?

Llavors, una cosa de l'escriptori li va cridar l'atenció:
un paper plegat per la meitat, idèntic al que havia deixat
al mig de la taula per a la Holly, amb la diferència que
aquest no tenia escrit el nom de la seva dona. Que potser
havia sigut tan estúpid d'oblidar-se de llençar a la pape-
rera alguna de les notes que havia escrit de prova? Men-
tre els crits continuaven a la porta del carrer, es va con-
solar pensant que almenys alguna cosa bona en sortiria,
d'aquella interrupció. Va desplegar el paper i va llegir la
nota.

El que hi va veure el va deixar glaçat. Era la seva lle-
tra. Tanmateix, no recordava haver escrit cap d'aquelles
dues frases.

OBRE LA PORTA ÉS LA TEVA ÚLTIMA SORTIDA

Les havia escrit en un context que ara no recordava? Potser era algun joc amb la Cindy o la Nadine? No trobava cap explicació per a la nota... Si més no, en aquella situació tan absurda, amb un llunàtic a punt d'esbotzar la porta. Però bé n'hi havia d'haver alguna, evidentment.

Enganya't tant com vulguis.

La Browning li pesava una tona a la mà dreta.

—Obri d'una vegada, Ted!

Va fer un bot. Alerta. L'havien cridat pel nom? En Ted no tenia una relació estreta amb els veïns, però més o menys els coneixia la veu, i la d'aquest home no s'assemblava a cap de les de la gent del barri. Va deixar la pistola sobre l'escriptori. Sabia que no tindria cap més remei que anar a veure qui era. Pensant-hi bé, no era la fi del món. Fos qui fos aquell paio impertinent, se'l trauria de sobre ràpidament i tornaria al despatx per posar fi a la seva vida d'una vegada; feia setmanes que ho tenia planejat, i no es faria enrere a l'últim moment per culpa d'un venedor mal educat.

Es va aixecar amb decisió. En un extrem de l'escriptori hi havia un pot amb bolígrafs, clips, gomes d'esborrar mig gastades i tota mena de petits objectes inservibles. En Ted el va girar amb un moviment ràpid i va veure la clau que havia guardat dins del pot tot just un parell de minuts abans. La va agafar i la va observar amb la incredulitat pròpia de qui es retroba amb una cosa que creia que no tornaria a veure mai més a la vida. Se suposava que en aquell moment havia d'estar assegut a la butaca inclinable, amb restes de pólvora a la mà i també surant cap a la llum.

Quan has decidit llevar-te la vida —encara que no en tinguis cap dubte—, els minuts finals posen a prova la voluntat de qualsevol; en Ted acabava d'aprendre la lliçó i odiava haver de tornar a passar per tot allò.

Va anar fins a la porta del despatx amb autèntic fastigueig; va ficar la clau al pany i va obrir. Va notar una altra fiblada d'ira quan va veure la nota enganxada a l'altra banda, una mica més amunt de la cara. Era un avís per a la Holly: «Reina, he deixat un duplicat de la clau a sobre la nevera. No entris amb les nenes. T'estimo». Semblava cruel, però en Ted ho havia pensat tot meticulosament. No volia que fos una de les seves filles la que el descobrís ajagut darrere de l'escriptori amb un forat al cap. D'altra banda, morir al seu despatx tenia molt de sentit. Havia pensat seriosament la possibilitat de tirar-se al riu, o de marxar lluny i deixar-se aixafar per un tren, però sabia que per a elles la incertesa seria pitjor. Especialment per a la Holly. Ella necessitaria veure-ho amb els seus propis ulls, estar-ne segura. Necessitaria... *l'impacte*. Era jove i bonica, i podria refer la seva vida. Tiraria endavant.

Es va produir un seguit de cops.

—Ja vinc! —va cridar en Ted.

Els cops van cessar.

Obre la porta. És la teva última sortida.

Distingia la silueta del visitant darrere de la finestreta que hi havia al costat de la porta. Va travessar la sala d'estar amb un caminar lent, gairebé desafiador. De nou, ho observava tot tal com ho havia fet uns instants abans amb la clau del despatx. Va veure l'immens televisor, la taula per a quinze comensals, els gerros de porcellana. A la seva manera, s'havia acomiadat de cadascun d'aquells objectes mundans. I, tanmateix, ja hi tornava a ser, el vell i

estimat Teddy, deambulant per la seva sala d'estar com un fantasma.

Es va aturar. Que potser aquella era la seva versió de *la llum*?

Per uns instants, va sentir l'absurda necessitat de tornar corrent al despatx i comprovar si darrere l'escriptori hi veia el seu propi cos espatarrat. Va estirar el braç i va passejar els dits pel respall del sofà. Va notar el tacte fred de la pell; massa real per ser fruit de la imaginació, va pensar. Però com en podia estar segur?

Va obrir la porta, i quan va veure el jove al llindar va saber per què podia haver sobreviscut com a venedor malgrat les seves maneres. Tenia uns vint-i-cinc anys, anava vestit impecable, amb uns pantalons blancs amb cinturó de pell de serp i un polo de ratlles horitzontals de colors. Semblava un jugador de golf més que un venedor, tot i que a la mà dreta hi duia un maletí atrotinat de pell que desentonava amb la vestimenta. Tenia una cabellera rossa que li arribava fins a les espatlles, els ulls blaus i un somriure obscè que no tenia res a envejar al de Joe Black. En Ted es va imaginar la Holly, o qualsevol altra dona del barri, comprant a aquell home ben plantat qualsevol fotesa que es proposés vendre-li.

—Sigui el que sigui, no m'interessa —va dir en Ted.

El somriure es va eixamplar.

—Oh, em temo que no li vinc a vendre res. —Ho va dir com si fos la cosa més ridícula del món.

En Ted va fer una ullada per sobre de l'espatlla de l'intrús. No hi havia cap cotxe aparcats a la vorera, ni tampoc al llarg de Sullivan Boulevard. La calor no era tan intensa aquella tarda, però caminar tota aquella distància a ple sol hauria d'haver deixat alguna seqüela a aquell jove de bellesa descarada. I a més, per què havia d'aparcar tan lluny?

—No s'espanti —va dir el jove, com si li llegís el pensament—. El meu soci m'ha deixat davant de la porta, per no crear sospites al veïnat.

La menció d'un *còmplice* no va fer immutar en Ted. Morir en un robatori seria fins i tot més decorós que no pas engegar-se un tret.

—Estic enfeinat. Li prego que se'n vagi.

En Ted va començar a tancar la porta, però l'home va allargar el braç i l'hi va impedir. No va ser una actitud necessàriament hostil; tenia una mena de brillantor suplicant als ulls.

—Em dic Justin Lynch, senyor McKay. Si em...

—Com és que sap el meu nom?

—Si em permet passar i parlar amb vostè deu minuts, l'hi explicaré.

Hi va haver un moment d'expectació. En Ted no pensava permetre que aquell home entrés a casa seva, això ho tenia claríssim. Però havia d'admetre que la seva presència li despertava una certa curiositat. Al final, la raó es va imposar.

—Ho sento. És que no és un bon moment.

—S'equivoca, és el mom...

En Ted va tancar la porta. Les paraules finals d'en Lynch van arribar amortides des de l'altra banda, perfectament audibles. «És el moment perfecte». En Ted es va quedar davant de la porta, escoltant, com si sabés que hi hauria alguna cosa més.

I va ser així, exactament. En Lynch va parlar una mica més alt perquè el sentís.

—Sé el que està a punt de fer amb aquella nou mil·límetres que ha deixat al despatx. Li prometo una cosa: no intentaré dissuadir-lo d'això.

En Ted va obrir la porta.

En Ted havia sigut extremament caut amb la planificació del suïcidi. No va ser una decisió d'última hora, impulsiva i plena de caps per lligar. I tampoc no era un d'aquells que ho planifiquen tot matusserament per cridar l'atenció dels altres. Si més no, això era el que pensava. Perquè, si havia sigut tan meticulós amb tot, com era possible que en Lynch ho sabés? El visitant del somriure ample i les fàccions perfectes havia sigut molt precís amb el calibre de l'arma i el lloc on en Ted l'havia deixat. Si bé conjecturar que en Ted es llevaria la vida al despatx no era pas eixelebrat, semblava una especulació venturosa, i en Lynch l'havia formulat sense cap mena de vacil·lació.

Estaven asseguts un a cada banda de la taula. En Ted va experimentar una antiga sensació coneguda: una esgarrifança fruit d'una descàrrega d'adrenalina i la consegüent agudesesa de pensament per superar l'adversari de torn. Feia anys que no jugava als escacs, però la sensació va ser inconfusible. I plaent.

—O sigui que en Travis t'ha demanat que m'espïis
—va afirmar.

En Lynch, que havia col·locat el maletí de pell sobre la taula i semblava disposat a obrir-lo, es va aturar amb una certa consternació al rostre.

—El seu soci no té res a veure amb això, Ted. Li sap greu que li digui Ted?

En Ted va arronsar les espatlles.

—No veig fotografies de les seves filles, la Nadine i la Cindy —va dir en Lynch, amb la vista clavada al contingut del maletí. Semblava que busqués alguna cosa.

Efectivament, no hi havia fotografies familiars. En Ted les havia tret de la sala d'estar. Un consell: si penses suïcidar-te, treu del teu davant les fotografies de la família. És més fàcil planificar-ho sense l'escrutini constant de les persones que estimes.

—No tornis a esmentar les meves filles.

En Lynch va exhibir el seu somriure fabulós. Va alçar les mans.

—Només intentava guanyar-me la seva confiança, Ted, conversar una mica. Ja he vist fotografies de totes dues i sé que ara mateix són a Florida amb la seva mare. Han anat a veure els avis, oi?

El comentari semblava sortit d'una pel·lícula de mafiosos. Sabem on és la teva família, no et passis de llest. Tanmateix, hi havia alguna cosa genuïna en l'actitud d'en Lynch, com si realment volgués mostrar-se amable.

—T'he permès entrar a casa meva. Crec que ja ens tenim una certa confiança.

—Me n'alegro.

—Digue'm què més saps de la meva família.

En Lynch tenia les mans repenjades al maletí. Amb una mà, va fer un gest desinteressat.

—Bé, em sembla que no gaire res. No ens agrada fi-

car-nos on no ens demanen. Sé que elles tres tornen del viatge divendres, amb la qual cosa disposem de tres dies per ocupar-nos dels nostres assumptes. Un temps més que suficient.

—Els nostres assumptes?

—Esclar!

En Lynch va treure dues carpetes primes del maletí i les va col·locar a un costat. Va apartar el maletí.

—Ted, alguna vegada ha pensat a assassinar algú?

Caram, si que anava al gra, aquest paio!

—Ets policia? Perquè si ho ets, t'hauries d'haver identificat.

En Ted es va aixecar. Aquelles carpetes devien estar plenes de fotografies escabroses. L'havien estat espiant com a sospitós d'un assassinat i el suïcidi havia estat la peça decisiva per assumir la seva culpabilitat. Per això en Lynch havia sigut tan insistent quan havia arribat a casa. Era un agent de l'FBI?

—No sóc policia, Ted. Segui, sisplau.

—Vull que te'n vagis de casa meva ara mateix. —En Ted va assenyalar la porta com si en Lynch no sabés el camí de sortida.

—De debò que vol que me'n vagi sense que parlem de com sabem això del suïcidi?

Aquell paio era bo, perquè, efectivament, en Ted ho volia *saber*.

—Tens cinc minuts per explicar-m'ho.

En Ted no va seure.

—Em sembla just —va dir en Lynch—. L'hi explicaré tot seguit. Treballo per a un grup que està interessat que persones com vostè coneguin persones com les que tinc aquí. —Va col·locar la mà sobre les carpetes—. Si m'ho permet, obriré una de les carpetes perquè hi pu-

guem fer una ullada. Ho entendrà ràpidament, perquè vostè és una persona intel·ligent.

En Lynch va obrir una de les carpetes i la va col·locar al mig de la taula, girada cap a en Ted, que continuava dret amb les mans a la cintura.

El primer full mostrava una còpia d'una fitxa policial. En un extrem hi havia les fotografies de cara i de perfil d'un home d'uns vint-i-cinc anys. Tenia la pell bronzejada i els cabells pulcrament pentinats amb fixador. Mirava a la càmera amb actitud desafiadora, amb la barbata lleument alçada i els ulls clars molt oberts. El seu nom era Edward Blaine.

—En Blaine ha tingut condemnes menors en el passat; furts i agressions —va dir en Lynch mentre girava la pàgina—. Aquesta vegada l'han acusat d'assassinar la seva nòvia.

En Ted no s'havia equivocat en una cosa: en aquelles carpetes hi havia fotografies escabroses. La que tenia al davant era la d'una dona brutalment assassinada, estirada en el reduït espai entre el llit i l'armari; tenia com a mínim set punyalades en el tors nu.

—Es deia Amanda Herdman. Ella i en Blaine es veien de tant en tant, no era res gaire formal. Ell li aconseguia droga barata i algun cop havien intentat mantenir una relació més seriosa, però segons els amics de tots dos era un cicle interminable de baralles i reconciliacions. Quan la dona va aparèixer morta al seu apartament, la policia va anar directa cap a en Blaine. El paio va reconèixer que s'havia barallat amb la Herdman a causa d'un atac de gelosia, però no que l'hagués apunyalat. Vol el final de la història? No van poder demostrar res. El van haver de deixar lliure.

En algun moment de l'explicació, en Ted s'havia as-

segut. No podia treure els ulls d'aquelles fotografies. En Lynch va tornar a girar la pàgina. Hi havia alguns plans de detall: l'ull inflat de l'Amanda, talls profunds al pit, masegades pertot arreu.

—Innocent? —va preguntar en Ted, perplex.

—El fill de puta va anar amb compte de no colpejar-la amb els punys, i per descomptat no van trobar l'arma homicida. Hi havia empremtes seves per tota la casa, però no n'hi havia cap al cos de la noia.

—Però gairebé va confessar, reconeixent que s'havien barallat.

—La defensa va al·legar que la confessió s'havia fet sota pressió, cosa que era parcialment certa, i ho van poder demostrar. El tecnicisme que va aconseguir exculpar-lo va ser l'anàlisi forense de l'hora de la mort. L'especialista de la fiscalia va situar l'hora de la defunció entre les set i les deu del vespre. Durant aquell espai de temps, diversos testimonis van declarar que havien vist en Blaine en un bar de mala mort anomenat Black Sombrero. Es veu que es va preocupar especialment perquè el veiessin el màxim de persones possible; tenia més de trenta testimonis fiables i fins i tot filmacions de les càmeres de l'aparcament.

En Ted va passar les pàgines. Hi havia unes quantes fotografies més del cos de la Herdman i còpies de documents amb paràgrafs marcats.

—Ja ho ha entès tot, oi, Ted?

En Ted, efectivament, ho començava a entendre.

—Com ho sabeu, que en Blaine la va assassinar?

—L'organització a la qual represento té informadors dins del sistema penal. No em refereixo a delinqüents; preferim no tractar amb ells. Són advocats, jutges o ajudants que saben quan un cas d'assassinat fa pudor de so-

carrim. Nosaltres ens encarreguem... d'*eradicar* els dubtes. Pel que fa a en Blaine, l'explicació és extremament simple, tot i que és gairebé segur que per al paio va ser un cop de sort. Vam contractar un expert i li vam preguntar com era possible un error tan greu en la determinació de l'hora de la defunció. Ens va dir que aquestes proves depenen de la temperatura corporal, la qual es pren en el moment de trobar el cos. La corba amb què descendeix la temperatura d'un cadàver és coneguda i...

—Sé com funciona el procediment —el va interrompre en Ted—. També miro *CSI*.

En Lynch va riure.

—En aquest cas, aniré al gra. Quan vam anar a veure el lloc del crim ho vam entendre. A sota de l'apartament de l'Amanda Herdman, que ara està deshabitat, hi ha una bugaderia industrial. La canonada principal de ventilació és just a sota del lloc on es va trobar el cadàver de la dona. En conseqüència, va mantenir el cos calent i va fer que la pèrdua de temperatura fos més lenta del normal.

—És a dir, que el paio la va matar abans.

—Exacte. Unes sis o set hores abans. La mort no es va produir al vespre sinó al migdia, abans que en Blaine anés al bar.

—I no es va poder reobrir el cas?

—Ja ha sigut apel·lat i ratificat al tribunal de justícia. Nosaltres no culpem el sistema judicial; preferim pensar que, a vegades, algun fill de puta es cola per les fissures que presenta. Tristament, a vegades també passa a la inversa. Però aquí no es tracta d'equiparar, no li sembla?

A en Ted no li calia escoltar res més.

—I el que vols és que mati en Blaine, oi?

En Lynch va exhibir les seves dents perfectes.

—Ja ho deia jo, que vostè és un home molt intel·ligent.